

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Jespersen, Emil FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1871-12-21)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Jespersen, Emil FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1871-12-21)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 217. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030089.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Samme.
Viborg, 21. December 1871.

Kjære Emil! Det kan gaae mig med mine Julebreve som med mine Juleprædikener, at det kan være mig svært at faae begyndt, fordi her skulde det Bedste frem. og tilsidst maae jeg dog nøies med det Næstbedste. Du veed selv, hvad jeg vilde sige: Det er den første Juul efter den forrige eneste, og Juleaften er netop Halvaarsdagen, efterat den store Forandring skete; og det kan ikke være Andet, end at det maae komme stærkt frem. Jeg læste imorges om Høitiderne, som blive omvendte til Klagemaal. Hvad dette vil sige for Dig, kan Enhver forstaae. Men desto hellere vilde jeg tænke paa det. som ikke Alle kunne forstaae, som „overgaaer al Forstand“, og kun kan erfares, at ogsaa Klagen og Sorgen kan omvendes til Høitid, at „han kan al Sorgen vende til Glæde uden Ende“, og det ikke blot naar al Sorgen er kommen til Ende, men medens den endnu varer ved, saa at den virkelig „smelter“ i Taarerne, og man tilsidst ikke veed, om de komme af Sorgen eller af Glæden. Naar de Andre saa tidt i disse Dage have tænkt paa, hvor svær denne Juleaften maatte blive Dig, saa har jeg tænkt (og det var den samme Kjærlighed, som tænkte begge Dele): hvem veed? det kan gaae langt anderledes, end vi mene. Og herpaa tænkte jeg igjen, da vi imorges sang: „Udøs Din Aands saa rige Trøst i alle Christnes Saar og Brøst, og gjør dem himmelglade!“ Dette himmelglade s. 218skal jo ikke blot betyde, at der er Noget, som ligner det Himmelske, men som er himmelsk, som kommer ned fra Himlen selv, og uden at vi forstaae hvorledes, ja medens vi ventede lige det Modsatte og kun beredte os paa at bære det, gjør, at vi kan ikke Andet end være glade. Saaledes har jeg erfaret saa mangan Juleaften, efterat jeg var bleven saa gammel, at jeg trængte dertil, og der bestandig var Noget, Større eller Mindre, som vilde lukke til. da var der Noget, som var langt mere end en Opfordring til at lukke op eller en Bøn derom, der var en Magt, som kunde gaae igjennem de lukkede Døre og indenfra faae dem lukkede op, thi det kan kun skee indenfra. Jeg har en forunderlig Tillid — ikke til Tidens Magt, hvormom der saa tidt tales, d. v. s. dens eensformige, sløvende, dræbende Magt, som vel kan trætte Sorgen ihjel, for denne Magt skulle vi frygte, men til Tidernes, de bestemte, indholdsrige Tidens, Guds Tidens Magt. Han kan bruge ogsaa Tiderne, som han vil; men de Tider, som han har sat sit Stempel paa, dem maae han dog paa en særlig Maade ville bruge. Det kan gjerne være, at dersom Du skriver til os i disse Dage, da er det om en trang Forventning; men jeg kan ikke tænke mig Andet, end at det næste Brev har noget Andet at melde, at Du nu har bedre end før mærket, hvorledes Himlen staaer aaben, og Englene stige op og ned, og at Du ikke blot har holdt Juul med Din mindste „lille Hanne“, men ogsaa med hende, som Du ikke saaer. See, kjære Emil! det er mine Tanker, som maaskee ikke ganske ere Herrens, og min Bøn for Dig, som han maae gjøre med, hvad han vil, saa skeer „langt over hvad vi bede eller forstaae“. Det er mit „Glædelig Juul“ til Dig; og lad saa lille Hanne faae s. 219sin Deel deraf. Det er hendes første Juul: skulde ikke hendes Fader i Himlen (og hendes Moder i Himlen) have Noget særligt til hende, som I ikke kunne see? — — — Jeg tænker, ikke Noget skal hindre mig i at prædike Juledag, undtagen, om jeg ikke kunde finde det Næstbedste. — — —

Eders Fader og Bedstefader.